

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 305/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Lenčేశovou, Farská 28, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tpo 42/2019 z 23. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Lenčేశovou, Farská 28, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv

na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tpo 42/2019 z 23. júla 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestné činy podvodu podľa ustanovení § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa ustanovení § 352 ods. 1, 3 a 5 Trestného zákona. Sťažovateľ podal 26. júna 2019 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom ešte 14. júna 2019 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) návrh na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 30. novembra 2019. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 3 Tp 82/2019 z 27. júna 2019 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 76 ods. 3 citovaného zákona predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 30. novembra 2019. O sťažnosti, ktorú sťažovateľ proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu podal, rozhodol krajský súd namietaným uznesením tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil v časti výroku o predĺžení lehoty trvania väzby a podľa § 76 ods. 3 citovaného zákona predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 30. septembra 2019. Vo vzťahu k ďalším výrokom ponechal napadnuté rozhodnutie nezmenené.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že v označenom väzobnom konaní ho počas väzobného výsluchu pred okresným súdom nezastupovala jeho zvolená advokátka, ale iný advokát na základe substitučnej plnej moci. Argumentuje, že písomný súhlas na substitučné zastúpenie jeho advokátky nedal, pričom v priebehu väzobného výsluchu namietal, že s uvedeným substitučným zastúpením nesúhlasí, pretože chcel predložiť konajúcemu súdu dôkazy v prítomnosti svojej zvolenej advokátky, pričom prítomnému substitučnému zástupcovi nedôveroval. Okresný súd podľa vyjadrenia sťažovateľa

predmetnú námietku nezohľadnil a napriek nej väzobný výsluch vykonal. Sťažovateľ uvádza, že na označenú skutočnosť poukázal aj v sťažnosti, ktorú proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu podal a žiadal nadriadený súd o vykonanie nápravy. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd v namietanom uznesení reagoval na predmetnú námietku tak, že v danom prípade išlo o záležitosť komunikácie obhajcu a obvineného, pričom konajúci súd za výkon obhajoby a jej kvalitu nezodpovedá. V uvedenom postupe krajského súdu sťažovateľ vidí porušenia svojich v ústavnej sťažnosti označených práv.

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy namietaným uznesením krajského súdu, označené rozhodnutie zrušil a vrátil vec sťažovateľa krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

9. Sťažovateľ predostiera námietku porušenia svojich v ústavnej sťažnosti označených práv, poukazujúc na postup konajúcich súdov, ktoré mu podľa jeho názoru neumožnili riadny výkon jeho práva na obhajobu, keď mal byť sťažovateľ v priebehu väzobného rozhodovania, a síce počas vykonania väzobného výsluchu pred prvostupňovým súdom, zastúpený proti svojej vôli advokátom so substitučnou plnou mocou.

10. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

11. Právo na obhajobu zaručené čl. 50 ods. 3 ústavy (a tiež inkorporované v zárukách vyplývajúcich zo špeciálneho ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy pre prípad rozhodovania o osobnej slobode väzobne stíhanej osoby) garantuje pre obvinenú osobu vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva

na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 50 ods. 3 ústavy sa premieta do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. V prípade väzobného rozhodovania sú relevantnými predovšetkým ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorých musí byť pred rozhodnutím o väzbe obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť; to platí aj o dôvodoch, pre ktoré má súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a.

12. Pokiaľ ide o podmienky zastupovania obvineného substitučne splnomocneným advokátom, relevantnými sú predovšetkým príslušné ustanovenia zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“).

Podľa § 16 ods. 1 zákona o advokácii sa advokát v rámci svojho poverenia môže dať zastúpiť iným advokátom.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o advokácii pri jednotlivých úkonoch môže advokáta zastúpiť advokátsky koncipient alebo aj iný zamestnanec advokáta.

Podľa § 16 ods. 3 zákona o advokácii zastupovanie podľa odsekov 1 a 2 nie je možné proti vôli klienta.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o advokácii advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku obvinený alebo iná oprávnená osoba zvolí obhajcu tým, že písomne splnomocní obhajobou advokáta.

Podľa § 44 ods. 1 Trestného poriadku obhajca je povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú.

Podľa § 44 ods. 2 Trestného poriadku obhajca je oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky, nazerať do spisov a zúčastniť sa podľa ustanovení tohto zákona v konaní pred súdom úkonov, ktorých má právo zúčastniť sa obvinený, a vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní úkonov podľa § 213 ods. 2 až 4.

13. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského bolo úlohou ústavného súdu zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa v otázke výkonu jeho práva na obhajobu vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia relevantnej právnej úpravy (v bode 11 a 12 odôvodnenia tohto uznesenia citované ustanovenia zákona o advokácii a Trestného poriadku) ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

14. Ústavný súd sa v záujme zodpovedania otázok v zmysle predchádzajúceho bodu odôvodnenia tohto uznesenia v prvom rade oboznámil s obsahom plnej moci udelenej obhajkyňi sťažovateľa v dotknutom trestnom konaní, ďalej s obsahom príslušnej zápisnice o výsluchu obvineného vykonaného pred okresným súdom 27. júna 2019, tiež s obsahom sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu a v neposlednom rade aj s príslušnou časťou odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu.

15. Z obsahu plnej moci (získanej ústavným súdom na základe súčinnosti poskytnutej zo strany príslušného orgánu verejnej moci), ktorou oprávnená osoba, matka sťažovateľa, splnomocnila ešte 22. októbra 2018 k obhajobe sťažovateľa v jeho trestnej veci advokátku JUDr. Ivetu Lenčేశovú, kde k udeleniu plnej moci písomný súhlas poskytol aj samotný sťažovateľ, vyplýva, že *„Udelené plnomocenstvo je generálne, neobmedzené a priame. Splnomocnená je oprávnená subdelegovať udelené plnomocenstvo na substitúta.“*. Zo zápisnice o výsluchu obvineného spísanej pred okresným súdom 27. júna 2019 vyplýva, že obhajkyňa sťažovateľa nebola na predmetnom výsluchu prítomná, pričom ju zastupoval na základe substitučnej plnej moci iný advokát. Sťažovateľ v priebehu výsluchu prezentoval svoju námietku, že so substitučným zastúpením nesúhlasí, keďže chcel predložiť konajúcemu súdu dôkazy za prítomnosti len svojej obhajkyne, pretože prítomnému advokátovi nedôveroval. Počas výsluchu uvedený advokát predložil konajúcemu súdu vyjadrenie k návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa a súčasne žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pričom po vyhlásení rozhodnutia okresného súdu po porade so sťažovateľom uplatnil proti predmetnému rozhodnutiu sťažnosť. V písomnom odôvodnení podanej sťažnosti z 2. júla 2019 obhajkyňa sťažovateľa predostrela okrem iných aj námietku porušenia práva sťažovateľa na obhajobu, ktorú zdôvodnila argumentáciou totožnou s tou, ktorú prezentuje sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Nad rámec tejto argumentácie v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu dodala, že *„O tom, že v danom prípade je vždy potrebné, aby klient vyjadril svoj súhlas so zastúpením obhajcu svedčí napr. Uznesenie Krajského súdu v Prešove 4 To/24/2016 zo dňa 06. 09. 2016.“*. Krajský súd v namietanom uznesení označil námietku sťažovateľa neakceptoval a reagoval na ňu touto argumentáciou: *„Pokiaľ ide o námietku obvineného [REDAKOVANÉ] k neúčasti jeho inak riadne upovedomenej obhajkyne o danom úkone, táto substitučne splnomocnila prítomnosťou pri výsluchu iného advokát (ktorý aj bol prítomný). Súhlas obvineného s takýmto substitučným zastúpením vopred nezabezpečila a preto pokiaľ obvinený [REDAKOVANÉ] na výsluchu vyjadril nesúhlas s takýmto substitučným zastúpením, ide o záležitosť komunikácie obhajcu k obvinenému (advokáta ku klientovi) a uvedená situácia nie je záležitosťou konajúceho sudcu pre prípravné konanie a už vôbec nie dôvodom na určenie voči tomuto obvinenému iného termínu väzobného výsluchu, ktorého naliehavosť je daná § 2 odsek 6 Trestného poriadku. Aj v tomto prípade si súd I. stupňa splnil svoju*

povinnosť v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku upovedomiť obhajcu o väzobnom výsluchu, tým umožniť obvinenému byť zastúpený na úkone obhajcom, avšak za spôsob výkonu obhajoby a jeho kvalitu už sudca pre prípravné konanie nezodpovedá.“

16. Sťažovateľ porušenie svojho práva na obhajobu, tak ako ho prezentoval v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, ale aj v samotnej ústavnej sťažnosti, vidí v skutočnosti, že konajúci súd neakceptoval ad hoc námietku sťažovateľa, ktorú predniesol v rámci väzobného výsluchu pred okresným súdom, keď nesúhlasil so zastúpením obhajcom na základe substitučnej plnej moci, dôvodiac, že mu nedôveruje. Ústavný súd chce v danom skutkovom kontexte týkajúcom sa otázky práva na obhajobu, resp. práva na pomoc obhajcu poukázať na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú štandardne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje. Článok 6 ods. 3 písm. c) dohovoru priznáva obvinenému právo obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, ktorého výber má byť v zásade akceptovaný (pozri rozhodnutia ESLP vo veciach Pavlenko proti Grécku zo 6. septembra 2007, sťažnosť č. 22021/05; Prehn proti Nemecku z 24. augusta 2010, sťažnosť č. 40451/06 a Mayzit proti Rusku z 20. januára 2005, sťažnosť č. 63378/00). Zo vzťahu nezávislosti advokácie od štátu vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obvineným a klientom, či už ide o obhajcu prideleného v rámci právnej pomoci alebo o obhajcu, ktorého si klient platí sám (pozri rozhodnutie ESLP vo veci Kamasinski proti Rakúsku z 19. 12. 1989, sťažnosť č. 9783/82). Úlohou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je vytvorenie takých podmienok, ktoré poskytnú reálne možnosti na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri bod 11 odôvodnenia tohto uznesenia). V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľa išlo predovšetkým o vytvorenie podmienok v intenciách ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré sú relevantnými v prípade rozhodovania o väzbe. Ústavný súd konštatuje, že skutkové okolnosti prípadu sťažovateľa, s ktorými sa ústavný súd náležite oboznámil, svedčia v prvom rade o tom, že tvrdenie sťažovateľa, ktorý uvádza, že k substitučnému zastúpeniu nedal súhlas, nie je pravdivé. Z obsahu plnej moci, ktorú udelila pre zastupovanie sťažovateľa v dotknutom trestnom konaní príslušnej obhajkyňi matka sťažovateľa, jasne vyplýva, že je zvolená obhajkyňa svoje generálne plnomocenstvo

oprávnená „*subdelegovať*“ na „*substitúta*“. K takto udelenej plnej moci navyše poskytol svoj písomný súhlas aj samotný sťažovateľ, a teda s prípadným substitučným zastúpením súhlasil. Okresný súd v intenciách dotknutého ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku o čase a mieste plánovaného väzobného výsluchu náležite upovedomil zvolenú obhajkyňu sťažovateľa, ktorá v súlade s udelenou plnou mocou delegovala zastupovanie sťažovateľa na predmetnom výsluchu na iného advokáta. Možno teda konštatovať, že okresný súd vytvoril pre uplatnenie práv sťažovateľa na obhajobu, resp. pre uplatnenie jeho práva na pomoc obhajcu reálne podmienky, v ktorých mohol sťažovateľ svoje právo v plnej miere využiť. Možno nad rámec konštatovať aj to, že svoje povinnosti vymedzené citovanými ustanoveniami § 18 zákona o advokácii a § 44 Trestného poriadku vo vzťahu k sťažovateľovi si riadne splnila aj samotná zvolená obhajkyňa sťažovateľa, keďže sťažovateľ jej svojím predchádzajúcim písomným súhlasom delegáciu zastupovania na iného advokáta generálne pre celé trestné konanie vopred odobril. Okresný súd, ktorý počas väzobného výsluchu sťažovateľa považoval zastupovanie sťažovateľa advokátom vystupujúcim na základe substitučnej plnej moci za regulárne, nijako neporušil podmienky zastúpenia sťažovateľa, ktoré si vopred súhlasne stanovili navzájom sťažovateľ a jeho zvolená obhajkyňa, ale naopak postupoval v súlade s nimi. Ako už bolo povedané, je vedenie obhajoby vo svojej podstate záležitosťou medzi obvineným a klientom, a preto pokiaľ sťažovateľ nesúhlasil s formou substitučného zastúpenia, bolo potrebné, aby túto otázku zodpovedajúcim spôsobom (napr. formou novej korigovanej plnej moci) riešil primárne so svojou zvolenou obhajkyňou a následne o prípadných zmenách podmienok jeho zastúpenia zvoleným obhajcom orgány činné v trestnom konaní a súd vopred s primeraným časovým predstihom náležite informoval. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že konajúci súd vytvoril podmienky pre plné uplatnenie práva sťažovateľa na obhajobu, resp. jeho práva na zastúpenie obhajcom, a teda do tohto práva nijako nezasiahol. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že rozhodnutie, na ktoré sťažovateľ poukazuje v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu, a síce uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 To 24/2016 zo 6. septembra 2016, vychádza z úplne odlišnej skutkovej situácie, ktorá nie je totožná so situáciou vo veci sťažovateľa, keďže v okolnostiach prípadu predmetného uznesenia obvinený súhlas k substitučnému zastúpeniu nikdy nedal a príslušné

orgány činné v trestnom konaní o úkone trestného konania namiesto ustanoveného obhajcu nesprávne vyrozumeli advokáta s udelenou substitučnou plnou mocou.

17. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 namietaným uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

18. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2019

predsedníčka senátu